
Pravidlo průšvihu

Kdyby tak matka věděla!

Boris už hodně dlouho kašle na mě a vlastně na děti, které po nelí-
tostné právní bitvě vysoudil do společné péče, kašle na všechno, co nás
kdy spojovalo a aspoň navenek přibližovalo modelu normální fungující
rodiny. V posledních dvou třech letech se o Bělu a Adama ty dva týdný
v každém měsíci starám většinou sama, bez Borise.

Už nepodnikáme zábavné rodinné výlety autem ve čtyřech jako dřív, Bo-
ris už dávno nepíše s dětmi úkoly a nechodí s nimi na plavečák, aby se
Adam konečně přestal bát vody, nevyrazíme na společné lyžařské prázdniny
ani rodinné víkendy. Zábavné akce a výpravy teď s dětmi plánuju hlavně
v místech, kam nás doveze městská doprava, párkrát jsme vyrazili i vlakem
nebo autobusem, protože řídit sama s dětmi si netroufám.

A když děti večer konečně usnou a já unaveně padnu před počítač nebo
uklízím v kuchyni, Boris mi už nepřijde vlepit pusu a láskyplně pošeptat, že
jsem namouduši ta nejlepší maminka, jakou si pro svoje prcky mohl přát.
Tak to dělával dřív.

Ani si nevzpomínám, kdy naposled jsme strávili společný víkend. Myslím
spolu, myslím jen my dva. Boris a já.

Ty dva týdný v měsíci, které Běla s Adamem trávily u své maminky Saši
(říkaly tomu „doma“, což Borise neuvěřitelně vytáčelo), jsme s Borisem
měli výhradně pro sebe.

A jo, v prvních letech po sestěhování jsme si to fakticky užívali. Zpětně
doufám, že oba. Nechci si nechat ukrást vzpomínky na ty nejkrásnější roky
své dospělosti. A vůbec nesejde na tom, jestli jsou pravdivé nebo ne, protože
jim zkrátka musím věřit a neužírat se podezřením, zda mě Boris neobelhával
právě v těch chvílích, kdy jsem mu tak bezvýhradně otvírala srdce i tělo.

Víra tvá tě uzdraví?

Možná.

Ale těžko se uzdravím, těžko zapomenou „na všechny naše problémy v *mé hlavě*, pokud nebudu mít důvod. Rozříznutý prst se zahojí sám. Ovšem moji puklou a štouravou duši začíná dost zajímat, proč by se, sakrapráce, vůbec hojit měla.

„Vůbec nejsi doma,“ nadhodila jsem nedávno.

Boris měl jako vždycky naspěch. „Jste přece dospělí, Marie,“ poučí mě, jako by to pro mě byla novinka. „Ty máš práci, já mám práci.“

„Ale ty máš taky mě a děti.“ Naštvaně jsem poslouchala vlastní kňouravý hlas. Nejspíš tak připadal jen mně, ale i to stačilo.

Boris zamířil do předsíně. Bylo vidět, že už by byl nejradší pryč. *Protože vážně spěchá? Protože mu lezu na nervy?*

Ploužila jsem se za ním, přemáhala vztek i slzy.

Zřejmě ho trklo, že se mým výčitkám musí postavit jako chlap. Otočil se ke mně, vzal mě za ramena a usmál se. „Vybral jsem si tě právě proto, že jsi tak samostatná a nezávislá. Tím jsi mě dostala nejvíc, Marie. Snad to nechceš pokazit.“

Přání? Výchružka?

Povinně mě líbnul a zabouchl za sebou dveře.

Tak, mami, kdybys náhodou věděla, proč s Borisem zůstávám, nech si to pro sebe. Já to totiž vím taky.

Už dávno ne pro ty báječné společné večery a víkendy, kdy děti byly u Saši a my dva vyráželi do kina, na procházky, do restaurací, na výlety. Někdy sami, někdy s kamarády. Pokud si Boris zaskočil na tenisové kurty, vždycky si se spoluhráčem domluvil termín na ráno nebo brzy odpoledne. „Večer si chci užívat s tebou,“ předl mi do ucha a mě přitom slastně mrazilo v podbřišku. Byla jsem bezvýhradně zamilovaná a byla jsem milovaná. Zaboha jsem se ho nedokázala nasytit.

Tehdy bych ochotně padla v boji za své přesvědčení, že Boris je „ten jediný pravý“. Ať už to znamená cokoliv.

„Na tebe jsem čekal,“ říkával Boris. Ale to je maximální vyznání, ne?

A sami víte, jak to chodí u zaláskovaných – s jediným pravým si každá ctidbalá zamilovaná žena touží pořídit byt a miminko.

Byt jsem měla já, miminka měl Boris, když jsme to zahnali do houfu, byli jsme ideální rodinka jak z e-shopového katalogu.

Stejně jsem chtěla vlastní. Běla a Adam fungovali v naší rodině jen na půl úvazku, protože navlas stejná šichta je po čtrnácti dnech čekala u vlastní maminky Saši. A to pravidelné čtrnáctidenní prázdno v bytě jsem toužila vyplnit dalšími provřískanými nocemi, poblíknými prostěradly, hromadou plínek a chrástítek, vůní mléka i hovínek. Na obě Borisovy – a taky skoro svoje – děti jsem byla hrdá, neuměla bych si bez nich představit život.

A mít k tomu človíčka, který mě v jednom kuse neopouští, aby se po dvou týdnech vracel trochu vyšší, ostříhaný a přidrzejší a s (bohužel) bohatší slovní zásobou, to byl můj poslední sen.

Dostupný.

Splnitelný.

A docela snadno. S tím musí souhlasit každý.

Nebo ne?

„Ani nevíš, jak ti závidím, Májo,“ prohodila jednou Janka. Právě měla za sebou třítydenní maraton antibiotik, která na střídačku nebo i souběžně cpala do trojice kašlajících a rozpálených a v důsledku toho všeho odporně protivných dětí s vědomím, že jejich návrat do školky, a tedy konec jejich galejí je v nedohlednu, proto čím dřív se bez protestů smíří s ubohoučkými třemi hodinami trhaného nočního spánku, tím líp pro ni. „Za těch čtrnáct dní bez Běly a Adámka si klidánko stačíš uklidit, dát se do kupy a udělat si v práci náskok. Hele, nechtěla bys na střídačku i moje poklady?“

Ne. Já jsem chtěla svoje dítě, a napořád.

Až dnes, když si neochotně přiznávám, jak to je a jak to asi bude i dál, zpětně mi dochází, že v představách o budoucnosti *naší rodinky* jsem nepočítala se sebemenší změnou k horšímu.

Nenechala jsem si žádná zadní vrátka.

Od první chvíle jsem byla omámená štěstím, zamilovaná do muže svého života a do dvou nejúžasnějších dětí na světě. Přisahám, že ta hra na rodinku mě bavila.

Připadala jsem si jako vyznamenaná – *byla jsem dokonce lepší než ta, jež Borisovi jeho děti porodila, byla jsem lepší než všechny ty ostatní kandidátky, před kterými dal přednost mně.*

Život s Borisem a dětmi sklouzl do rutiny, jenže mě hra na rodinku pořád bavila.

Ale život neukecáš. O ten průser jsem si doslova koledovala.

Po pár letech jízdy na růžovém obláčku se z dětí stali školáčky a pak školáci. V jejich případě všechno klapalo podle plánu, jen Boris se začal měnit. Plíživě a zákeřně, až mě nakonec zaklel na žábu v hrnci, ve kterém pomalu začíná vřít voda.

Netušila jsem nic... nevyčila jsem nic... pořád to bylo jakžtakž snesitelné.

Nechtěla jsem skončit jako uvařená žába, v mém případě bez šance na novou šanci, na další život, ale...

Sama nevím, kdy a v kterém okamžiku jsem si s hrůzou přiznala, že v případě rozchodu to nebude soud a sociálka, ne biologická matka Běly a Adama, možná ani příroda ne. A právě a pouze Boris má moc připravit mě o mateřství.

O to poloviční. Stejně jako o to *vlastní*.

A si nemusím připomínat, že mám dostatečně silný pud sebezáchovy, takže matičce nic z toho neřeknu. Utrousím pár drobečků, které poskládám vedle sebe, aby jako dávaly smysl.

Pro matčin klid cokoliv.